

תת"ע 12628/11/18 - מדינת ישראל נגד לירן ולצמן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 12628-11-18 מדינת ישראל נ' ולצמן
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לירן ולצמן

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובה לאישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"). על-פי כתב האישום בתאריך 15.7.2018 נהג הנאשם ברכב מסוג מזדה בצבע כחול, מר. 30403601 (להלן: "הרכב"), במהירות של 142 קמ"ש בדרך בין עירונית עם שטח הפרדה בנוי, בה מותרת מהירות מירבית של 90 קמ"ש. מהירות הרכב תועדה באמצעות מכשיר מד מהירות לייזר מסוג UltraLyte LRB LTI 20-20 (להלן: "ממל"ז" ו/או "המכשיר").

במסגרת תשובתו לאישום טען הנאשם כי נסע במהירות של 80-90 קמ"ש וכפר באמינות מכשיר הממל"ז, בתקינותו ובמיומנות המפעיל.

בדיון ההוכחות הסכים ב"כ הנאשם כי המכשיר היה תקין במועד ביצוע בדיקות התקינות (פרו' עמ' 8 שו' 9-11)

הראיות

מטעם המאשימה העידה השוטרת רס"ל קטי סיגל קינן שאכפה את העבירה באמצעות מכשיר הממל"ז (להלן: "המפעיל") ובאמצעותה הוגשו הזמנה לדיון וכתב אישום (ת/1) ונספח (ת/2).

מטעם ההגנה הוגש פנקס כיס למפעיל ממל"ז (נ/1).

הנאשם, שלא התייצב לדיון ההוכחות, בחר שלא להעיד להגנתו ולא להביא עדים מטעמו.

דיון והכרעה

אמינות המכשיר

ברבות השנים קבעו בתי המשפט, בערכאות השונות, כי התוצאות המופקות ממכשיר הלייזר (ממל"ז) עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים. עוד נקבע כי מכשיר הממל"ז מיישם את אותו עקרון מדעי באופן אמין שיש בו כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה וכי הוא מכשיר מדידה אמין ומדויק, זאת בכפוף להפעלתו על-ידי מפעיל מיומן, לפי הוראותיו של היצרן ולאחר ביצוע בדיקות שגרתיות בטרם ההפעלה (ע"פ 4682/01 גבריאל לוי ומשה עטייה נ' מדינת ישראל, נח(1) 304 (10.1.2003) (להלן: "עניין לוי ועטייה"), ע"פ 5345/90 בראונשטיין נ' מדינת ישראל, מו (5) 040 (13.9.2002)(להלן: "עניין בראונשטיין"), רע"פ 7618/12 מרק בלאט נ' מדינת ישראל (12.11.2012)).

במקרה שבפני עבירת המהירות לא נאכפה בממל"ז מדגם אליו התייחסה הפסיקה שפורטה לעיל אלא בממל"ז מדגם חדש יותר.

הנאשם כפר באופן כללי באמינות דגם המכשיר שבאמצעותו נאכפה העבירה וטען כי הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה ישנה ומתייחסת לדגמים אחרים של מכשיר הממל"ז.

בתת"ע 11553-02-17 **מדינת ישראל נ' בר-אל דוד** (12.3.2018), אליו הפנתה המאשימה, קבעה כב' השופטת קריספין כי מכשיר הממל"ז מדגם UltraLyte LRB LTI 20-20 (דגם המכשיר בו נאכפה העבירה שבפני) הינו דגם חדש יותר של מכשירי הממל"ז הפועל אף הוא בטכנולוגיה של שימוש בקרני לייזר למדידת מהירות, שזכתה בפסיקה לחזקת אמינות. משכך, קבעה כי אין בעובדה שמדובר בדגם חדש יותר של מכשיר הממל"ז כדי לשנות מחזקת האמינות שנקבעה לגביו בפסיקה, שכן לא מדובר במכשיר חדש לחלוטין ובטכנולוגיה חדשנית שטרם הובאה בפני בתי המשפט:

"לטעמי, העובדה כי מדובר בדגם חדש יותר של מכשיר הממל"ז, אין בה כדי לשנות מחזקת האמינות שנקבעה לגביו בפסיקה, שכן המהות והעיקרון המדעי, נותרו ללא שינוי, גם בדגם החדש, העושה אף הוא שימוש בקרני לייזר לצורך מדידת מהירות ומשנקבע בעניין לוי ועטיה לעיל, כי מדובר בעקרון מדעי ידוע ומקובל ובהמשך, נקבע כי מכשיר הממל"ז מיישם את אותו עקרון מדעי באופן אמין, שיש בו כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה, הרי שחזקה זו עומדת גם למכשיר שבנדון".

בערעור שהגיש הנאשם על הכרעת הדין ועל גזר הדין אישר כב' השופט בן-יוסף את קביעותיה של כב' השופטת קריספין (עפ"ת 56226-04-18 בר-אל דוד נ' מדינת ישראל (19.7.2018)).

לפיכך, אני קובעת כי על מכשיר ממל"ז UltraLyte LRB LTI 20-20 חלה חזקת האמינות שנקבעה בפסיקה לגבי מכשיר הממל"ז LTI 20-20.

לשם הקמתה של חזקה עובדתית באשר לאמינות ממצאי מכשיר הממל"ז הספציפי בו נעשה שימוש בעת האכיפה והרשעה בגינו, על המאשימה להוכיח 3 תנאים מצטברים: תקינות המכשיר, כשירות ומיומנות המפעיל ואופן ההפעלה תוך שמירה על כללי ההפעלה (**עניין בראונשטיין**).

כשירות ומיומנות המפעילה

המפעילה משמשת כסיירת תנועה מזה שנה ומשרתת במשטרת ישראל מזה כשלוש שנים. המפעילה עברה הכשרה והסמכה להפעלת מכשיר הממל"ז והציגה במהלך עדותה את תעודת ההסמכה מיום 31.5.2018 (פרוט' עמ' 3 שו' 2

(12-14).

בע"פ 70816/99 עמירם כהן נ' מדינת ישראל (20.10.1999) נקבע כי:

" כשלעצמי, אני סבור שגבי שוטר שעבר הכשרה מתאימה להפעלת ממל"ז והוסמך כמפעיל ממל"ז, ניתן להסתפק בציון עובדה זו בלבד כדי לעמוד בתנאי של מפעיל מיומן. שאם לא תאמר כן, ימצא שלאחר סיום פרק ההכשרה לא יהיה המפעיל רשאי לצאת להפעלה מעשית משום שהוא "חסר ניסיון" רחמנא לצלן. וגם לא יוכל לעולם לצבור את הנסיון הדרוש, לפי השקפת הסניגור, משום שאין הוא רשאי, כביכול, לצאת להפעלה הראשונה.

עם זה, ניתן כמובן, לנסות להראות שחרף ההכשרה וההסמכה, המפעיל הקונקרטי, אינו בקי דיו ברזי פעולת ההפעלה. אלא שסתירת החזקה העובדתית בדבר מיומנות לכאורה של מפעיל שהוסמך, מוטלת על כתפי הנאשם הטוען לחוסר מיומנות".

האופן בו ביצעה המפעילה את בדיקות התקינות (ת/2), ההסברים שמסרה במהלך עדותה לעניין ביצוע הבדיקות התקינות וכן דרך ביצוע האכיפה העולה מנסיבות המקרה המפורטות בהזמנה לדין (ת/1) שלא נסתרו מעידים על כשירותה ומיומנותה.

לפיכך אני קובעת כי המפעילה הינה כשירה והפעילה את המכשיר במיומנות.

אופן הפעלת המכשיר על ידי המפעילה

על פי ההזמנה לדין (ת/1) המפעילה ישבה במושב הנהג שבניידת, שהייתה מונעת ועמדה בשול ימין והפעילה את המכשיר כאשר דלת הניידת חצי פתוחה. תוך כדי שהיא לוזרת, כיוונה את נקודת הכיוון האדומה לעבר כלי הרכב וביצעה מדידה לרכב הנאשם שנסע ממזרח למערב בתור ראשון בנתיב שמאלי מתוך שלושה בתנועה מתקרבת. אז נשמע צליל מדידה ונקלטה מהירות של 147 קמ"ש. את הרכב ליוותה במבט עד שחלף את מקום ההפעלה, הדליקה אורות כחולים וסירנה ונסעה אחריו תוך שהיא שומרת על קשר עין רצוף, כאשר במקביל כרזה לנהג הרכב לעצור. משעצר הנהג ב-14 ק"מ 38, ניגשה אליו והציגה בפניו את נתוני המדידה ותגובתו של הנהג הייתה "אני לא מדבר". המפעילה כתבה בדו"ח כי לא הייתה הפרעה לביצוע המדידה, כי טרם ההפעלה בדקה שאין תמרורי מהירות בקטע האכיפה שבו המהירות המרבית הינה 90 קמ"ש, וכן כי הנהג היה לבדו ברכב.

על פי הנספח (ת/2), הקפידה המפעילה על קו ראייה נקי מהפרעות פיזיות, על כיוון נקודת ההצבעה למרכז כלי הרכב עד לקבלת צליל אישור מדידה, שמירה על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו. טווח גילוי רכב המטרה היה 216.7, דהיינו בטווח המותר לאכיפה. רכב הנאשם היה ראשון בנתיב שמאלי מתוך 3 בתנועה מתקרבת, בשעת ההפעלה היו אור יום וראות טובה, וכן לא ירד גשם, שלג ולא היה ערפל. לאחר שעצר הנאשם, הוצגו בפניו נתוני המדידה.

גרסה זו לא נסתרה על ידי הנאשם לפיכך אני קובעת כי המפעילה הפעילה את המכשיר באופן תקין ובמיומנות.

תקינות המכשיר

ב"כ הנאשם הסכים לתקינות המכשיר במועד ביצוע בדיקות התקינות.

ביום ביצוע האכיפה ערכה המפעילה את ארבעת בדיקות התקינות הנדרשות בתחילת משמרת ובסוף משמרת (ת/2) (רע"פ 7093/10 **מדינת ישראל נ' אורנה דריזין**, סו (1) 28 (1.7.2012)). יחד עם זאת עומדת לנאשם זכותו לסתור את תקינות הבדיקות "בין על דרך העיקרון ובין במקרה ספציפי זה או אחר" (**עניין כהנא**).

לטענת ב"כ הנאשם יש לזכות את הנאשם בשל פגמים בראיות הנוגעות לבדיקות התקינות שביצעה המפעילה ביום האירוע.

בדיקה עצמית ובדיקת תצוגה

לטענת ב"כ הנאשם המפעילה לא פרטה את נתוני בדיקות התקינות שנערכו למכשיר שהיוו בסיס עובדתי למסקנתה בדבר תקינות בדיקות אלה.

לגבי הבדיקה העצמית העידה המפעילה: " בדקתי שכל הסגמנטים נמצאים, עושה בדיקה עצמית שהמכשיר לא סדוק ולא שבור. בתחילת משמרת ובסיומה, יש לנו חוברת הפעלה " (פרו' עמ' 6 שו' 11-12). "לא יכולה לרשום בת/2 כל הסגמנטים נמצאים, אי אפשר לכתוב את כל הסימנים, רושמים תקין ואם חסר משהו מהם שולחים ישירות למעבדה (פר' עמ' 6 שו' 15-16).

לגבי בדיקת התצוגה העידה המפעילה :

ת. " יש לי חוברת הפעלה.. שם נכתב כי יש לבדוק שכל מקטעי התצוגה פועלים בעינית הכיוון ובמסך LCD"

ש. האם בדו"ח ובאיזה נספח כתבת את מה שגילית בבדיקת התצוגה?

ת. רשמתי תקין" (פרוט' עמ' 6 שו' 20-24) .

בדיקת תיאום הכוונות

לטענת ב"כ הנאשם אי ציון תוצאות בדיקת תיאום הכוונות, וכן סימון תקינות באמצעות סימון V בלבד ללא המילה "תקין" המופיעה לצד שתי הבדיקות הראשונות מצדיקה זיכוי הנאשם.

הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו לעניין אי ציון תוצאות בדיקת תיאום הכוונות, בהם זוכו הנאשמים (עפ"ת 3530-03-12 **שאול כהן נ' מדינת ישראל** (3.6.2012) (להלן: "**עניין כהן**"), עפ"ת 654-02-14 **זבאן נ' מדינת ישראל** (26.5.2014), תת"ע 3470-05-15 **מדינת ישראל נ' אוהד קורן** (14.5.2017), תת"ע 12377-11-18 **מדינת ישראל נ' יערה חסקי** (26.2.2019)), שונה מהמקרה שבפני, שכן היא עוסקת במקרים בהם צוין כי בדיקת התיאום בוצעה, אך לא צוין כי הבדיקה הייתה תקינה. הנאשם זוכה נוכח היעדר אינדיקציה לתקינותה של הבדיקה.

המקרה שלפניי שונה, שכן על פי הנספח (ת/2) סימנה המפעילה לצד בדיקת תיאום הכוונות V. ברע"פ 4150/15 **גד בר כוכבא נ' מדינת ישראל**, אליו הפנתה המאשימה בסיכומיה, נקבע כי סימון V מתבצע רק לאחר שהתקבלה תוצאה

תקינה בבדיקת המכשיר.

גם המפעילה בעדותה הסבירה את משמעות סימון V:

"ש. למה סימנת בבדיקת תיאום הכוונות והמרחק הקבוע את ה V הזה

ת. כי זה יצא תקין" . (פרוט' עמ' 7 שו' 28-29)

המפעילה אמרה בעדותה שאינה זוכרת את האירוע הנדון אך סיפרה על פעולות האכיפה השגריות אותן מבצעת במסגרת מילוי תפקידה (פרוט' עמ' 6-7). עדותה של המפעילה הייתה אמינה ומהימנה ויש בכך כדי לתמוך במהימנות ואמינות הסימונים שנרשמו על ידה בנספח.

בדיקת מרחק קבוע

המפעילה התייחסה בעדותה לבדיקת המרחק קבוע שביצעה:

"ש. חברי שאל אותך לגבי בדיקת המרחק קבוע מהירות 0, אמרת שיש עמדה קבועה

ת. נכון

ש. אפשר להזיזה

ת. לא, יש פס דריכה במרחק מסוים ותמרוך ממול עמוד, עומדים על פס הדריכה, וממנו מכוונים לתמרוך המטרה. ומסומן היכן לעמוד".

על פי עדות המפעילה, אותה מצאתי אמינה ומהימנה, מדובר בעמדה קבועה המסומנת על ידי פס דריכה. אינני סבורה כי יש מקום למדוד מחדש את המרחק לתמרוך המטרה לפני כל הפעלה של המכשיר וניתן להסתפק בבדיקה בעמדה המסומנת אשר תוצאותיה תועדו בנספח (ת/2).

אי פירוט נתונים עובדתיים

אין די בקיומם של פגמים על מנת להביא לזיכוי של נאשם, אלא יש לבחון האם פגמו אלו גרמו לעיוות דין (עניין כהן). במקרה שבפני תוצאות בדיקות תקינות המכשיר, תועדו באמצעות סימון V ודי בותר הפרטים שמולאו בדו"ח ובעדותה של המפעילה כדי להביא למסקנה בדבר תקינות המכשיר.

בבחינת הפסיקה בעניין זה ניתן ללמוד כי זיכוי נאשם במקרים דומים נעשה נוכח היעדר אינדיקציה כלשהי לתוצאות הבדיקות, קרי במצבים בהם לא פורטו הנתונים העובדתיים של הבדיקות ואי סימון V.

למשל, בתת"ע 3579-03-10 מדינת ישראל נ' שי נממי מיום 23.3.2011, זוכה נאשם, בין היתר, בשל אי סימון V על-ידי מפעיל הממל"ז ואי פירוט הנתונים העובדתיים של הבדיקות.

סימוני תקינות שונים בדו"ח

ב"כ הנאשם טען כי סימון תקינות באמצעות רישום המילה 'תקין' וסימון V לעומת סימון V בלבד בבדיקת תיאום הכוונות

הוא פגם שבגיניו יש לזכות את הנאשם.

בעפ"ת 56147-02-19 **סיגל ויקי נ' מדינת ישראל**, אותו הגיש ב"כ הנאשם במסגרת סיכומיו, נקבע כי יש לזכות את הנאשמת מחמת הספק זאת לנוכח הצטברותם של מספר פגמים תוך שהודגש כי **"לו היה כל פגם או חסר ניצב לבדו לא היה מקום לקבל את עמדת המערערת"**. דהיינו יש לבחון כל פגם בהתחשב במכלול הנסיבות של התיק. במקרה שבפני סימנה המפעילה את תקינות כל ארבעת הבדיקות באמצעות V.

על כן, אין בידי לקבל את טענות ההגנה לפגמים במילוי הנספח (2/ת) שעולים לכדי זיכוי הנאשם.

משכך אני קובעת כי המכשיר היה תקין ביום ביצוע העבירה.

לנוכח האמור אני קובעת כי המאשימה הוכיחה, למעלה מכל ספק, את העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום ומרשיעה אותו בעבירה של נהיגה במהירות של 142 קמ"ש במקום 90 קמ"ש בדרך שאינה עירונית על סמך תוצאת בדיקת הממל"ז.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ט, 18 יוני 2019, במעמד הצדדים